

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. D.
przeciwko Towarzystwu (...) w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu istotnego zagadnienia, potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz oczywistej zasadności. Sformułowano trzy zagadnienia, z których pierwsze odnosi się do potrzeby ustalenia zasad rozkładu

ciężaru dowodu w sprawach o zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej co do okoliczności przyczynienia się poszkodowanego, drugie dotyczące konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego celem oceny stopnia poniesionej krzywdy oraz trzecie, dotyczące kwestii możliwości wpływu na wysokość zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 446 § 4 k.c. charakteru dobra osobistego.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienia nie mogą być uznane za istotne, a ponadto pozostają poza poczynionymi przez Sąd Apelacyjny ustaleniami faktycznymi. Po pierwsze kwestia rozkładu ciężaru dowodu co do okoliczności przyczynienia się przez zmarłą do wypadku nie mogła budzić wątpliwości, gdyż Sąd ustalił, na podstawie zebranego materiału, że do przyczynienia takiego doszło w związku z naruszeniem przez poszkodowaną zasad poruszania się po jezdni. W takim wypadku, jeśli powód twierdził, że do tego nie doszło, spoczywał na nim ciężar, o którym mowa w art. 6 k.c., że zmarła nie naruszyła powyższych zasad. Po drugie nie można uznać, że potrzeba ustalenia zakresu i rozmiaru krzywdy powoda, będących wynikiem jego stanu psychicznego po śmierci matki wymaga w każdym wypadku powołania dowodu z opinii biegłego. Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wskazał, że ocena stopnia krzywdy i należnego związku z tym zadośćuczynienia jest kwestią zindywidualizowaną i wymaga oceny przez sąd, a nie biegłego. Ustalenie, że do krzywdy po stronie powoda doszło było bezsporne, a spór odnosił się jedynie do tego, jaka powinna być odpowiednia wysokość zadośćuczynienia. To zaś nie należy do sfery wiadomości specjalnych. Po trzecie z ustaleń faktycznych wynika, że Sąd uznał, że doszło do znaczącej krzywdy po stronie powoda w związku ze śmiercią matki. Niezrozumiałe jest zatem formułowanie zagadnienia prawnego wymagającego ustalenia, czy wysokość zadośćuczynienia przyznanego na podstawie art. 446 § 4 k.c. jest zależna od charakteru dobra osobistego, do którego naruszenia doszło. Okoliczność ta niewątpliwie jest brana pod uwagę, co wynika także z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i trudno dopatrzeć się tu potrzeby dodatkowej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości została zaprezentowana w sposób opisowy bez powołania, o jakie przepisy chodzi co

uniemożliwia odniesienie się do tego aspektu wniosku skargi o jej przyjęcie do rozpoznania.

Szczegółowa analiza treści skargi kasacyjnej nie uzasadnia także wniosku o jej oczywistej zasadności.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

aj